

Arrest

nr. 250 420 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juli 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 december 2020 met refertenummer 93118.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die loco advocaat P. DELGRANGE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 juli 2020 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2018 werd ingediend en op data van 29.05.2020 en 05.06.2020 werd geactualiseerd door :

A., Y. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Libanon

geboren te Kherbit Slim op (..)

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 06.02.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 23.10.2013 met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.07.2017 en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en zes maanden voor de eerste en anderhalve maand voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op Resolutie 2433 van the United Nations Security Council dd. 30.08.2018 die zou inhouden dat een terugkeer naar Libanon volstrekt onmogelijk zou zijn. Echter, deze resolutie spreekt zich enkel uit over de verlenging van het UNIFIL mandaat te Libanon tot 31.08.2019 en de verschillende voorwaarden daartoe. Dit document spreekt zich niet uit over de onmogelijkheid tot terugkeer van Libanezen die in het buitenland verblijven. Uit het document blijkt enkel dat er een VN vredesmacht aanwezig is in Libanon. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op dit element als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de toestand in Libanon, waar nog steeds een VN vredesmacht aanwezig is zoals blijkt uit resolutie 2433, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij nooit fraude of arglistigheden heeft gebruikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan elf jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat hij inmiddels goed geïntegreerd zou zijn en dat hij Frans geleerd zou hebben en dat hij twee brieven van sociaal verzekeringsfonds Liantis voorlegt) kunnen niet

als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 22 juli 2020 wordt de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

Nom, prénom/Naam, voornaam: A., Y. (..)

date de naissance/geboortedatum : (..)

lieu de naissance/geboorteplaats : Kherbit Slim

nationalité/nationaliteit : Libanon

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen , sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, dans les trente (30) jours de la notification de décision. binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :
L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable,*
- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL

Schending van de motiveringsverplichting zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Schending van art 9bis van de Vreemdelingenwet;

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

De regelgeving:

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Toepassing in casu:

Eerste onderdeel: de bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met de duur van de administratieve procedure betreffende zijn eerste 9bis aanvraag

Verzoeker heeft op 27.1.2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij kreeg pas vier jaar later een antwoord op die aanvraag.

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivering omtrent de duur van die procedure. Nochtans was verzoeker heel die periode in afwachting van een beslissing over die aanvraag. Het is een bijzondere lange periode van onzekerheid over zijn recht op verblijf en zijn toekomst.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door daaromtrent niet te motiveren waarom het geen buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen waardoor het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Libanon en aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Tweede onderdeel: de bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met de aanvullende informatie die werd overgemaakt aan verwerende partij

Op 29 mei 2020 heeft de toenmalige raadvrouw van verzoeker een e-mail gestuurd naar verwerende partij met aanvullende elementen met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Volgende stukken werden op die manier gevoegd:

- Brief van Liantis aan SPRL Holystic Beauty met betrekking tot verzoeker

Uit die brief blijkt dat de heer A. (..) sociale bijdrages betaalt, en dit reeds sinds januari 2019:

"Monsieur Y. A. (..) est affilié auprès de Liantis caisse d'assurances sociales pour l'exercice d'une activité indépendante.

(...)

Etant donné que la société est, depuis le 02/01/2019, solidairement responsable des cotisations trimestrielles de monsieur Y. A. (..), la société peut être tenue au paiement de ces cotisations ».

- Brief van Liantis aan verzoeker

Uit deze elementen blijkt duidelijk dat verzoeker reeds alle stappen ondernomen heeft om als zelfstandige te kunnen beginnen werken. Hij betaalt al twee jaar sociale bijdrages, zonder recht te hebben op prestaties van de sociale zekerheid.

Deze twee elementen werden vermeld in de bestreden beslissing, maar er blijkt duidelijk uit de loutere vermelding tussen haakjes dat er geen effectief rekening mee werd gehouden:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan elf jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat hij inmiddels goed geïntegreerd zou zijn en dat hij Frans geleerd zou hebben en dat hij twee brieven van sociaal verzekeringsfonds Liantis voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaarde worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden"

Van zodra verzoeker gemachtigd zou zijn tot verblijf, kan hij beginnen werken als zelfstandige voor de SPRL Holystic Beauty. Hij betaalt reeds zijn sociale bijdrage om aan te tonen dat hij niet kan wachten om bij te dragen tot de Belgische samenleving.

Dit is een belangrijk element waarmee verwerende partij diende rekening te houden.

Het gaat inderdaad niet enkel om de integratie van verzoeker in België. Dit toont aan dat, voor verzoeker, terugkeren naar Libanon voor de duur van de aanvraag, bijzonder benadelend zou zijn gezien hij alles opnieuw zou moeten starten om hier als zelfstandige te kunnen werken. Dit vormt een buitengewone omstandigheid waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Er blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij de inhoud van de brieven van Liantis niet gelezen heeft, maar zich beperkt tot het vermelden van hun bestaan.

De bestreden beslissing is in strijd met de formele motiveringsplicht en met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen zijn. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een

verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. In een eerste onderdeel van het eerste middel argumenteert verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met de duur van de procedure inzake haar eerste aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit heeft immers vier jaar geduurd. Zij was al die tijd in afwachting van een antwoord wat een lange onzekere periode betreft. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet waarom dit geen uitzonderlijke omstandigheid zou vormen.

2.6. De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij aanhaalt – zij geenszins gewezen heeft op de lange duur van haar regularisatieaanvraag – maar wel op de lange duur van haar asielprocedure. Immers stelde zij in haar aanvraag: *“Eerstens is de aanvraag tot machtiging gebaseerd op het feit dat de verzoekende partij onredelijk lang op de beslissing inzake zijn asielaanvraag (...)”* en *“I. Aanvraag tot machtiging wegens het feit dat verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag moet wachten (Titel I). Mijn verzoeker woont momenteel 11 jaar in België”*. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De interpretatie die verzoekende partij thans in het verzoekschrift geeft vindt geen steun in haar aanvraag. Wat betreft de duur van de asielprocedure heeft de verwerende partij er niet kennelijk onredelijk op gewezen dat: *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 06.02.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 23.10.2013 met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.07.2017 en verblijft sindsdien illegaal in België”*.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en zes maanden voor de eerste en anderhalve maand voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).” Verzoekende partij maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat het feit dat zij enige tijd in België heeft verbleven in afwachting van een beslissing inzake haar verzoeken tot internationale bescherming, dit maakt dat zij thans niet meer terug zou kunnen naar het herkomstland om aldaar haar aanvraag in te dienen.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij wat betreft de verblijfsduur in België ook gemotiveerd heeft dat: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan elf jaar*

ononderbroken in België zou verblijven, dat hij inmiddels goed geïntegreerd zou zijn en dat hij Frans geleerd zou hebben en dat hij twee brieven van sociaal verzekeringsfonds Liantis voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Verzoekende partij meent dat haar verblijf in België haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Evenwel, waar de verzoekende partij voorhoudt dat een lang verblijf buitengewone omstandigheden kan uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de elementen van verblijf en integratie haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel kan niet aangenomen worden.

2.7. In een tweede onderdeel van het eerste middel meent verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met de aanvulling van 29 mei 2020 waaruit blijkt dat zij sociale bijdragen betaalt.

2.8. Weerom kan de Raad de verzoekende partij in haar kritiek niet volgen. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de actualisatie van de aanvraag ondermeer op 29 mei 2020 en wordt meer specifiek wat betreft de brief van Liantis geoordeeld: *"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan elf jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat hij inmiddels goed geïntegreerd zou zijn en dat hij Frans geleerd zou hebben en dat hij twee brieven van sociaal verzekeringsfonds Liantis voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."* Zoals duidelijk blijkt overweegt de verwerende partij dat de brieven van Liantis betrekking hebben op de integratie van verzoekende partij en thuis horen in de gegrondheidsfase. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn bespreking hoger en kan de verwerende partij hierin volgen. Verzoekende partij maakt hoegenaamd niet aannemelijk waarom het feit dat zij ervoor opteert om sociale bijdragen te betalen maakt dat dit haar verhindert tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partij geeft zelf ook toe dat zij thans niet gemachtigd is om in België arbeid te verrichten zodat zij niet kan aanvoeren dat door een terugkeer naar het herkomstland zij verhinderd wordt te werken. Zij maakt ook niet aannemelijk dat door de aanvraag in het herkomstland in te dienen, dit inhoudt dat zij – indien de aanvraag wordt goedgekeurd – van nul zal moeten beginnen om te starten als zelfstandige. Het loutere feit dat zij er zelf voor gekozen heeft sociale bijdragen te betalen – goed wetende dat dit niet betekent dat zij in België arbeid mag verrichten – betreft slechts een element van integratie dat haar niet verhindert tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Het tweede onderdeel van het eerste middel kan niet aangenomen worden.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht (artikel 62 van de Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing zegt dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden.

Dit is in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

De elementen van lang verblijf en integratie tonen inderdaad duidelijk dat het centrum van de belangen van verzoeker zich in België bevinden. Hij heeft in België een privé leven beschermd door artikel 8 EVRM.

Terugkeren naar Libanon, zelfs voor een tijdelijke (maar lange) periode voor de duur van de behandeling van de aanvraag, kan in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

Voor iemand die reeds lange tijd in België verblijft (heden 13 jaar!) en sindsdien nooit teruggekeerd is naar zijn land van herkomst, die enkel nog sociale contacten en netwerk heeft in België, heeft een tijdelijke verwijdering van het grondgebied een immens impact.

De bestreden beslissing kon dus niet zomaar stellen dat die elementen niet als buitengewone omstandigheid beschouwd kunnen worden.

De raad van State definieert uitzonderlijke omstandigheden als omstandigheden die « de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst ónmogelijk of bijzonder moeilijk maken » en benadrukt dat dit begrip niet moet worden verward met dat van "overmacht" (met name RvS, arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Het lang verblijf en de integratie in België maakt het voor verzoeker bijzonder moeilijk om terug te keren, zelfs tijdelijk, naar Libanon.

Door geen rekening te houden met deze elementen schendt de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.11. De Raad herhaalt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de elementen van verblijf en integratie haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Zij wijst er wel op dat zij gedurende dertien jaar niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst, maar zij maakt daarmee niet aannemelijk dat zij als volwassen persoon, die trouwens pas op 28-jarige leeftijd naar België is gekomen en nooit is toegelaten tot verblijf maar steeds illegaal, minstens precair in België verbleven heeft, niet terug zou kunnen keren naar het land van herkomst waar zij het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht om aldaar de aanvraag in te dienen. Uit niets blijkt dat haar verblijf in België daartoe een hinderpaal vormt. Verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat het element van haar lang verblijf in België geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt die haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift slechts blijft hameren op haar langdurig verblijf in België, maar zij betwist niet dat haar verblijfsprocedures negatief werden afgesloten en dat haar verblijf steeds illegaal, minstens precair is geweest en dat zij nooit toegelaten is tot verblijf.

Zoals duidelijk blijkt werd verzoekende partij nooit toegelaten tot enig verblijf. De Raad benadrukt daarbij dat de verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen dertien jaren grotendeels in illegaal verblijf in België heeft verbleven, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating

tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Verzoekende partij kan ook niet onwetend geweest zijn over haar illegale verblijfsstatus. Zoals blijkt uit het administratief dossier werden al haar verblijfsaanvragen negatief afgesloten en heeft zij meerdere keren het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, maatregelen waaraan zij echter geen vrijwillig gevolg heeft gegeven. In dat opzicht moet in herinnering worden gebracht dat vreemdelingen – en dus in casu de verzoekende partij – de verplichting hebben om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en -procedures en het grondgebied van de desbetreffende staat te verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd (Jeunesse, §100). Verzoekende partij toont met haar betoog ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich opnieuw te vestigen in haar land van herkomst - alwaar zij ruim 28 jaar verbleven heeft en aldus het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht - en aldaar een privéleven uit te bouwen of verder te zetten. Verzoekende partij betoogt wel dat zij aldaar geen contacten meer heeft, maar in het licht van de vaststelling dat zij aldaar geboren en getogen is, er jarenlang verbleven heeft en er ook opleiding genoten heeft, en ervan mag uitgegaan worden dat zij alleszins aldaar nog enig familiaal of ander netwerk heeft, kan verzoekende partij geenszins overtuigen dat zij geen contacten meer zou hebben in het herkomstland.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Evenmin blijkt een schending van de motiveringsplicht.

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL

Schending van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 inzake noodmaatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken en schending van de beginselen van goed bestuur, met name de beginselen van voorzichtigheid en goede trouw.

De huidige onmogelijkheid om naar Libanon te reizen is duidelijk om redenen van volksgezondheid. In het kader van de pandemie wordt overal aangedrongen op het feit dat verplaatsingen zoveel mogelijk vermeden moeten worden.

Eisen van verzoeker dat hij naar Libanon zou terugkeren om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aldaar in te dienen zou absurde gevolgen hebben met betrekking tot het verspreiden van de epidemie.

Het besluit is niet alleen in strijd met het ministerieel besluit Covid 19, maar de Dienst Vreemdelingenzaken toont ook een onbegrijpelijk en verwerpelijk gebrek aan voorzichtigheid.

De bestreden beslissingen zijn onwettig.”

2.15. De Raad wijst erop dat – waar verzoekende partij lijkt voor te houden dat de COVID-19-pandemie een uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt die haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen - het echter aan de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De aanvraag van verzoekende partij dateert van 12 december 2018, op dat ogenblik was van de COVID-19-pandemie nog geen sprake. Het stond de verzoekende partij evenwel vrij om een actualisatie en (een) aanvulling(en) op haar aanvraag aan de verwerende partij over te maken. Op 29 mei 2020 en op 5 juni 2020 heeft de verzoekende partij van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en heeft zij een aanvulling op haar aanvraag aan de verwerende partij overgemaakt. Uit deze actualisaties blijkt evenwel niet dat verzoekende partij het COVID-19-virus als een buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten hierover niet te hebben gemotiveerd. Het komt de verwerende partij niet toe om zelf buitengewone omstandigheden op te werpen of te onderzoeken.

De Raad wijst er verder op dat – voor zover verzoekende partij haar argumentatie richt tegen de tweede bestreden beslissing – de COVID-19-crisis een wereldwijde pandemie betreft die ook België treft en waar eveneens maatregelen werden getroffen om de crisis in te dijken. Verder blijkt niet dat de tijdelijke

maatregelen die de federale overheid terzake getroffen heeft verhinderen dat het bestuur vaststelt dat verzoekende partij zich op illegale wijze op het Belgische grondgebied ophoudt en zij aldus het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. Uit niets blijkt dat een terugkeer van een vreemdeling naar zijn land van herkomst verboden is omwille van de COVID-19-crisis. Dergelijke terugkeer kan immers niet beschouwd worden als een niet-essentiële reis. Verzoekende partij, die een gezonde man is van 41 jaar, toont verder ook niet aan dat haar land van herkomst de COVID-19-pandemie niet de baas kan.

2.16. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.17. In een vierde middel – in het verzoekschrift verkeerdelijk aangeduid als derde middel - betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL

Schending van het administratief rechtsbeginsel audi alteram partem, van artikel 41 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie.

De tweede bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing genomen in toepassing van de terugkeerrichtlijn, Richtlijn 2008/115.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat als volgt luidt:

“2. Dit recht behelst met name:

- . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.”*

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden en kent het een algemene toepassing (HvJ 22 november 2012, C- 277/1 1, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het kerncriterium is dus of de beslissing die de betrokkene nadelig beïnvloedt anders zou zijn geweest indien de betrokkene had kunnen worden gehoord.

Verzoeker heeft op 12 december 2018 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Twee jaar later wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, zonder dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om nieuwe elementen naar voor te brengen waarom er geen bevel zou moeten worden betekend.

Dit vormt een schending van haar hoorrecht.

Verzoeker verwijst in die zin naar een arrest van Uw Raad dd.05.09.201 4 waarin de principes van het hoorrecht en hun toepassing duidelijk werd uiteengezet:

“(…)

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/1 1 5/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden, bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, In casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 1 D september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-30).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierecht dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/1 15/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/1 15/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een Individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als de omzetting van artikel 6 van richtlijn 2008/1 16/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, 0383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1080, Frankrijk/Commissie, C 301/67, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/08, Jurispr. Wx. 18237, punt 101 ; 1 oktober 2006, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Siorck/BHIM, C 66/1 1 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, 0383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39),

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 4

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd maar kan hierin niet worden bijgetreden; verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, daar hij deel uitmaakt van een gezin waar hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk is van hem. Dit argument kan worden betrekken op een mogelijke schending van artikel 8 van het evrm zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben."

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, evenals het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem.

De tweede bestreden beslissing beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker niet over een geldige verblijfsvergunning beschikt, zonder rekening te houden met elementen met betrekking tot zijn privéleven die verzoeker had kunnen invoeren zou zijn hoorrecht nageleefd zijn.

Hij verblijft inderdaad meer dan 13 jaar in België, hij kan onmiddellijk beginnen met een zelfstandige activiteit en betaalt hier sociale bijdrages.

Er werd geen rekening gehouden met deze elementen omdat verzoeker niet gehoord werd.

Het hoorrecht werd geschonden door de tweede bestreden beslissing."

2.18. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar vierde middel richt tegen de tweede bestreden beslissing. Dit is logisch nu de eerste bestreden beslissing op geen enkele wijze uitvoering geeft aan het Unierecht daar zij werd getroffen op grond van een louter nationale wetgeving. De verzoekende partij kan zich in het kader van de voorliggende betwisting dan ook niet dienstig beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht ten aanzien van het bestreden bevel, wijst de Raad op het volgende.

Het bestreden bevel werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De tweede bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

De Raad wijst erop dat in de arresten *Sophie Mukarubega* en *Khaled Boudjlida* van respectievelijk 5 november 2014 en 11 december 2014 het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld heeft dat *“de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, zodat het recht om te worden gehoord dus niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 december 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, geactualiseerd door haar op 29 mei 2020 en 5 juni 2020 en dat voornoemde aanvraag op 22 juli 2020, i.e. dezelfde dag als de dag waarop de beslissing tot afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partij, naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, ruimschoots de gelegenheid heeft gehad alle nuttige informatie betreffende haar verblijf en integratie te verschaffen aan de verwerende partij en waarop de verwerende partij geantwoord heeft in de beslissing inzake de machtiging tot verblijf, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij – alvorens de verwerende partij overging tot het nemen van het bestreden bevel – andermaal had moeten worden gehoord. Verzoekende partij betoogt wel dat haar aanvraag dateert van twee jaar geleden, maar zij gaat eraan voorbij dat zij zeer recent voor het treffen van de bestreden beslissingen nog actualiseringen van haar aanvraag heeft overgemaakt waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt was zij aldus wel degelijk bij machte om nieuwe elementen aan te brengen.

2.19. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij geen schending aan van de hoorplicht. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER